

Svend Jakobsen (S):

Venstres ordfører, hr. Christophersen, startede med at sige, at det var formålsløst at søge at placere det politiske ansvar for vor vanskelige økonomiske situation og for ledigheden. Det kan jo nok overraske, når hr. Christophersen i dagspressen, eksempelvis i Jyllands-Posten den 8. oktober og Hørsens Folkeblad den 9. oktober, ensidigt lægger ansvaret for den nuværende ledighed på den tidligere socialdemokratiske regering. Og det var jo samme linje, der lå i såvel økonomiministerens som i arbejds- og boligministerens oplæg, og som især gjorde ophævelsen af byggegodtgørelsen hovedansvarlig.

Jeg skal erkende, at der flød problemer af de omstændigheder, hvorunder momsgodtgørelsen blev ophævet, især fordi den lå for længe her i folketinget. Men jeg vil gerne understrege, at ansvaret herfor er vi flere om, og jeg tror, jeg har lov at sige, der ligger et særligt ansvar hos venstre. Det gør der, fordi venstres ordfører, der også var sit partis ordfører i den sag, hr. Christophersen, ved første behandling af forslag til lov vedrørende boligbyggeri den 13. marts 1973 stillede daværende boligminister Helge Nielsen over for valget mellem at erklære sig presset til at have ændret grundlaget for de videre boligpolitiske forhandlinger afgørende eller lade afgørelsen af ophævelsen af byggemomsen afvente afslutningen på de samlede boligforhandlinger.

Hr. Christophersen fortsatte — jeg citerer fra Folketingstidende 1972-73, sp. 4636:

„Jeg vil naturligvis anbefale ministeren at vælge den sidste mulighed, ja, jeg vil gå så vidt som til at sige, at ministeren må være klar over, at hvis ikke han vælger den mulighed, så kommer han i den situation, at udsigterne til at opnå noget fornuftigt under de fortsatte boligforhandlinger forringes væsentligt.“

Det var at sætte tommeskruer på en minister og en regering, der lagde afgørende vægt på at opnå bred tilslutning til gennemførelse af de nødvendige boligpolitiske foranstaltninger, og det medfører altså også et ansvar.

Nu lykkedes det jo ikke at nå denne brede tilslutning. Da det gjaldt, satte den daværende opposition de partitaktiske hensyn over hensynet til at nå en sagligt forsvarlig boligløsning. Hvis den daværende

opposition blot tilnærmelsesvis havde taget samme saglige stilling til de konkrete problemer, som den nuværende opposition gør, så havde vi fået boligaftalen i 1973, så havde vi ikke fået valget i 1973, og meget her i tinget såvel som udenfor havde set væsentlig anderledes ud.

Jeg vil derudover godt nævne, at regeringen og venstre søger at give det indtryk af, at det først er efter regeringsskiftet, der er taget skridt til at tage overophedningen af byggesektoren. Det er jo ikke korrekt, og det ved i hvert fald boligministeren, idet det af ministeriets publikation Den bygge- og boligpolitiske Udvikling i 1972-73 bl. a. fremgår, at den tidligere regering indførte byggereguleringen, der begrænsede byggeriet til 43.000 boliger årligt. Det fremgår, at igangsætningerne af nye boliger faldt fra 63.700 i 1972 til 50.400 i 1973. Jeg kan i øvrigt nævne, at det er 4.000 mindre, end der blev igangsat i 1969. Vi var altså inde i en rimelig og rigtig udvikling, og det er ikke rigtigt, som boligministeren sagde, at vi piskede byggeriet op i 1973; tværtimod var vi inde i en rimelig nedtrapning.

Det, vi bebrejder regeringen, er derfor ikke, at den accepterer, at det overtryk, som vi havde fået, tages af. Det, vi bebrejder regeringen, er, at den helt passivt ser til under den nedtur, der i øjeblikket foregår, og som det økonomiske råds formandskab i Dansk økonomi september 1974 på side 40 omtaler som følger:

„Imidlertid er det nuværende tilbageslag kraftigere, end hensynet til en ændret grundstruktur i dansk økonomi må tilsige. Tilbageslaget går således også ned under det niveau, man er enedes om at tilstræbe ved det i forsommeren aftalte boligforlig.“

Det siger formandskabet, efter at det tidligere i redegørelsen har konkluderet, at det næppe kan antages, at udviklingen i den kommende tid skulle muliggøre et så betydeligt rentefald, at det i sig selv vil kunne stimulere til et byggeri af det politisk tilsigtede omfang.

Vismændene siger videre på side 41:

„Ønsker man derfor, at reduktionen af byggeriets arbejdsstyrke og øvrige produktionskapacitet skal ske i et mere behersket tempo, end det nu er tilfældet, må specielle kriseforanstaltninger overvejes.“

Jeg vil gerne sige, at det er sådanne overve-